

Sygn. akt **IV Ka 234/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodnicząca: SSO Beata Marzec

Sędziowie: SO Małgorzata Jankowska

SO Agnieszka Bobrowska (spr.)

Protokolant: Kamila Michalak

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Ilony Talar

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2013 r.

sprawy **P. S. i M. H. (1)**

oskarżonych z art. 178a § 1 kk i innych

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

z dnia 26 listopada 2012 r. sygn. IV K 618/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesioną apelację
za oczywiście bezzasadną,

II. wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 234/13

UZASADNIENIE

P. S. i M. H. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 16 czerwca 2011r. w S. przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do garażu, skąd po uprzednim wyłamaniu zamków w drzwiach zabrali betoniarkę A. o wartości 998 zł., czym działali na szkodę R. N., tj. o czyn z art. 279 § 1 kk.

P. S. został nadto oskarżony o to, że:

II. w dniu 16 czerwca 2011r. w S. przy ulicy (...) znieważył słowami powszechnie uznanymi za wulgarne i obelżywe funkcjonariusza Policji M. J. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, tj. o czyn z art. 226 § 1 kk;

III. w dniu 16 czerwca 2011r. w S. przy ul. (...)/ (...) w ruchu lądowym kierował samochodem ciężarowym marki I. (...) o nr rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości około 0,89 mg/l w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.

M. H. (1) został nadto oskarżony o to, że:

IV. w dniu 16 czerwca 2011r. w S. przy ul. (...)/ (...) w ruchu lądowym kierował samochodem ciężarowym marki I. (...) o nr rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości około 0,81 mg/l w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie wyrokiem z dnia 26 lipca 2012r. w sprawie IV K 618/11 uznał oskarżonych P. S. i M. H. (1) za winnych popełnienia zarzucanego im w punkcie I czynu i za to na podstawie art. 279 § 1 kk wymierzył każdemu z nich karę 1 roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 kk grzywny po 100 stawek dziennych po 10 zł. każda.

Nadto uznał P. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II czynu i za to na podstawie art. 226 § 1 kk wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto uznał P. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie III czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 10 zł. każda.

Na podstawie art. 1 § 2 kk i art. 17 § 1 pkt 3 kpk Sąd Rejonowy umorzył postępowanie karne wobec M. H. (1) o czyn IV i w tej części na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk połączył orzeczone wobec P. S. kary pozbawienia wolności i grzywny i orzekł karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 150 stawek dziennych grzywny po 10 zł. każda stawka.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk i art. 73 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec P. S. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, oddając go w tym okresie po dozór kuratora.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk i art. 73 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec M. H. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby, oddając go w tym okresie po dozór kuratora.

Na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec P. S. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, zaliczając na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 17 czerwca 2011r.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonym zatrzymanie w dniach 16 i 17 czerwca 2011r. jako równoważne czterem stawkom dziennym.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądził od oskarżonych za rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych:

- w 2/3 części od P. S., w tym kwotę 580 zł. tytułem opłaty,

- w 1/3 części od M. H. (1), w tym kwotę 380 zł. tytułem opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł prokurator. Wyrok zaskarżył w całości, na niekorzyść oskarżonych P. S. oraz M. H. (1).

Na podstawie art. 427 § 2 kpk wyrokowi zarzucił w oparciu o przepis art. 438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na błędnej ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu M. H. (1) ujętego w punkcie IV aktu oskarżenia z art. 178a § 1 kk i okoliczności wymienionych w tym przepisie (tj. rodzaju i charakteru naruszonego dobra, sposobu i okoliczności popełnienia czynu), które zdaniem Sądu uzasadniają twierdzenie, że czyn oskarżonego M. H. (1) był szkodliwy społecznie w stopniu znikomym,

podczas gdy okoliczności te należy rozpatrywać odmiennie w ocenie stopnia szkodliwości społecznej czynu, nadto w oparciu o przepis art. 438 pkt 4 kpk rażąco niewspółmierność wymierzonej P. S. kary, wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu za czyn z art. 178a § 1 kk ujętego w punkcie III aktu oskarżenia kary grzywny 80 stawek dziennych po 10 zł. każda oraz wymierzenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres jednego roku, podczas gdy społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu, rodzaj naruszonych przezeń reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym i rozmiar ich naruszenia oraz wzgląd na cele kary, wskazują na zasadność orzeczenia powyższego zakazu na okres 3 lat, nadto w zakresie kary zasadniczej wymierzenie podejrzanemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator, powołując się na przepis art. 437 § 1 i 2 kpk, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w zakresie czynu M. H. (1) ujętego w punkcie IV aktu oskarżenia z art. 178a § 1 kk, zaś w zakresie czynu P. S. z art. 178a § 1 kk ujętego w punkcie III aktu oskarżenia, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie wskazanemu oskarżonemu za wymieniony czyn kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz wymierzenie kary łącznej w wymiarze 1 roku oraz 6 miesięcy pobawienia wolności i utrzymanie pozostałych rozstrzygnięć w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się oczywiście bezzasadna.

Na wstępie stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy zgromadził w sprawie materiał dowodowy niezbędny dla dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych. Poddął go następnie ocenie odpowiadającej zasadom logicznego rozumowania, z wykorzystaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a więc zgodnej z regułami określonymi w przepisie art. 7 kpk. Również poczynione ustalenia faktyczne są w pełni prawidłowe i znajdują oparcie w zgromadzonych dowodach. Stanowisko swoje Sąd Rejonowy wyłożył w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku sporządzonych zgodnie z wymogami stawianymi dyspozycją przepisu art. 424 kpk.

Wskazać należy, że prokurator nie kwestionował dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych w zakresie przebiegu inkryminowanych zdarzeń, ani przyjętej kwalifikacji prawnej czynów. Również Sąd odwoławczy nie znajduje podstaw, by w rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w tym zakresie ingerować.

Przedmiotem zaskarżenia jest wyłącznie w odniesieniu P. S.– rodzaj oraz wymiar kary i środka karnego orzeczonych za czyn zarzucony mu w punkcie III aktu oskarżenia (w konsekwencji także rozmiar kary łącznej pozbawienia wolności), a w odniesieniu do M. H. (1)– ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia (w konsekwencji umorzenie postępowania w tym zakresie).

Odnosząc się do apelacji w zakresie dotyczącym oskarżonego P. S. stwierdzić należy, że rodzaj i rozmiar kary zasadniczej, jak też rozmiar orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych określone przez Sąd Rejonowy, respektują, zdaniem Sądu Okręgowego, dyrektywy sądowego wymiaru kary zakreślone przepisem art. 53 § 1 i 2 kk. Sąd I instancji procedował bowiem w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Podkreślić przy tym należy, że Sąd meriti uwzględnił wszystkie okoliczności wpływające na poprawne kształtowanie rozstrzygnięcia o karze i prawidłowo je wyważył, nie zaś jedynie te obciążające, które eksponuje prokurator w apelacji. Oczywistym jest, że oskarżony był w znacznym stopniu nietrzeźwości – jak prawidłowo ocenił to Sąd Rejonowy, bowiem określenie owego stanu na „bardzo silny stan upojenia alkoholowego” – jak czyni to skarżący – nie przekonuje, jeśli zważyć na wynik pomiaru przedmiotowego stanu nietrzeźwości, rzecz jednak w tym, że nie jest to jedyna okoliczność, która winna znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze kary. Znaczenia pozostałych okoliczności, poprawnie wymienionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie należy umniejszać, bo przecież – skoro dotyczą sposobu i okoliczności popełnienia czynu, a także postaci zamiaru i motywacji sprawcy – wpływają na ocenę stopnia społecznej szkodliwości przypisanego P. S. czynu, które należy mieć na uwadze po myśli art. 53 § 1 i 2 kk przy rozstrzygnięciu o karze. Nie przekonuje twierdzenie skarżącego,

że nie są to okoliczności, które uzasadniają wybór kary najłagodniejszej spośród alternatywnie przewidzianych w sankcji przepisu art. 178a § 1 kk, jak też przy określeniu okresu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, skoro w istocie oskarżony przejechał jedynie około 20 metrów, o bardzo późnej porze, na drodze osiedlowej, gdzie nie odbywał się wówczas ruch pieszych, czy samochodów. Słusznie w takiej sytuacji Sąd Rejonowy przyjął, że niebezpieczeństwo, które oskarżony stwarzał było nieznaczące i w zasadzie ograniczało się do niebezpieczeństwa dla mienia (zmaterializowanego poprzez uderzenie pojazdem w słup) i dla nietrzeźwego kolegi, który jednak przebywał w tym miejscu dobrowolnie, mając świadomość stanu współoskarżonego. Dodać przy tym należy, że Sąd Rejonowy – wbrew stanowisku prokuratora – nie zaprzeczył tym stwierdzeniem dokonany przez siebie ustaleniom faktycznym, z których wynikało, że P. S. w istocie uderzył pojazdem w słup, bo przecież przyjął, iż w tym właśnie tkwiło niebezpieczeństwo, które stwarzał w ruchu drogowym. Oczywistym natomiast jest, że w okolicznościach opisanych przez Sąd Rejonowy było ono mniejsze aniżeli byłoby w sytuacji pokonania przez oskarżonego dłuższego dystansu, w porze dziennej, przy natężeniu ruchu drogowego i w tym także tkwi istota rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w omawianym zakresie, którą niesłusznie kwestionuje skarżący. Jeśli dodać do tego, że oskarżony nie był karany sędownie (a przecież jest to jednak z istotniejszych okoliczności dotyczących – już nie czynu, ale osoby sprawcy), to wybór kary grzywny – jako kary zasadniczej, jej rozmiar, a także rozmiar orzeczonego środka karnego – tu na minimalnym poziomie – jest, zdaniem Sądu Okręgowego, trafny.

Odnosząc się natomiast do apelacji w zakresie dotyczącym oskarżonego M. H. (1) stwierdzić należy, że prawidłowo, zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd meriti ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu z art. 178a § 1 kk na znikomym, co skutkowało umorzeniem postępowania co do tego czynu. Skarżący odwołał się w tym zakresie do tych samych argumentów, co w przypadku P. S., co oznacza, że ponownie – jak wskazano w akapicie powyżej – okoliczności wpływające na poprawną ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu traktuje wybiórczo i eksponuje te niekorzystne dla oskarżonego, a dezawuuje znaczenie pozostałych, równie poprawnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazanych. Sam fakt formalnego wyczerpania ustawowych znamion przestępstwa z art. 178a § 1 kk, a także znaczny stopień nietrzeźwości sprawcy (i w tym przypadku określenie go, jak czyni to skarżący, na bardzo silny stan upojenia alkoholowego, stanowi wyraz przerysowania kwestii mającej zasadnicze znaczenie dla prokuratora), nie może prowadzić do wniosku o niewłaściwej ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu w stosunku do tej, którą zaprezentował Sąd meriti, mając przy tym na względzie te okoliczności, które po myśli przepisu art. 115 § 2 kpk winien mieć na uwadze przy owej ocenie.

Prokurator w uzasadnieniu apelacji podzielił wnioski Sądu Rejonowego, że M. H. (1) usiadł za kierownicą pojazdu tylko dlatego, że drugi oskarżony nie radził sobie z prowadzeniem pojazdu, a zatem został kierowcą jedynie przypadkowo i przejechał niewielki odcinek drogi (zaledwie 10 – metrowy, a więc krótszy niż P. S.), a jednak pominął istotę tej okoliczności, która trafnie nie umknęła Sądowi Rejonowemu, że niebezpieczeństwo, które stwarzał, było jeszcze mniejsze (wręcz znikome, jak słusznie przyjął Sąd meriti), a zamiar kierowania samochodem nie był przemyślany, a podjęty jedynie niejako przy okazji, co niewątpliwie wpływa także na umniejszenie i stopnia winy, i kwestionowanego stopnia społecznej szkodliwości tego czynu. Co zaś się tyczy wnioskowania skarżącego, że M. H. (1) bez wątpienia w przypadku skutecznego dokonania kradzieży, prowadziłby pojazd w drodze powrotnej, to jest ono dowolne, nie znajdujące żadnego oparcia w zgromadzonych dowodach i jako takie nie może stanowić trafionego argumentu dla podważenia oceny stopnia społecznej szkodliwości tego czynu.

Za poprawne należy także uznać rozstrzygnięcia o pozostałych karach, w tym karze łącznej pozbawienia wolności i grzywny orzeczonej wobec P. S. oraz zastosowanych środkach probacyjnych. Rozstrzygnięć tych, co do zasady, nie kwestionował także prokurator, a potrzebę zaostrzenia kary łącznej pozbawienia wolności wobec P. S. upatrywał jedynie w związku z oczekiwaną zmianą rozstrzygnięcia co do kary odnośnie czynu kwalifikowanego z art. 178a § 1 kk, której jednak Sąd Okręgowy nie dokonał.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia apelacji, stosownie do treści art. 437 § 1 kpk, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, a skoro podniesione przez skarżącego zarzuty miały charakter nietrafnych – uznano wywiezioną apelację za oczywiście bezzasadną.

W przedmiocie kosztów sądowych rozstrzygnięto w oparciu o przepis art. 636 § 1 kpk.

.....

SSO Agnieszka Bobrowska SSO Beata Marzec SSO Małgorzata Jankowska